మారుతున్న ప్రేమకథ

పి బి ఆర్ శివకుమార్

మొన్నటి ప్రేమ :

హోరున కురుస్తున్న వాన చీకటిని మరింత చిక్కన చేస్తోంది. అర గంట క్రితమే అర్థాట్టుగా మొదలైనా, ఎన్నో గంటలనించీ కురుస్తున్నట్టుగా ఊరంతటినీ జలమయం చేసేస్తోంది.

గదిలో కూర్చుని కెమిస్ట్రీ పుస్తకం చదువుకుంటున్న లీల చేతిలో పుస్తకాన్ని గబుక్కున టేబుల్ మీద పడేసింది. కారణం-తలుపుమీద అయిన చప్పుడే!

'చప్పుడయింది తన గది తలుపు మీదేనా? ఇంత రాత్రివేళ తన గది కెవరొస్తారు?.... నో.... తన గది తలుపు అయుండదు. ఇంకే చప్పుడో అయుంటుంది.'

ఆమె మళ్లీ పుస్తకాన్ని చేతుల్లోకి తీసుకోబోయింది. మళ్లీ చప్పుడు మరింత స్పష్టంగా. .

భయం ఆమె వెన్నులో జరజర పాకింది.

'ఎవరు . ఎవరు ?'

లీల లేచి నిలబడింది. నెమ్మదిగా తలుపుదాకా నడిచింది.

"ఎవరు." అడిగింది గట్టిగా. జవాబు లేదు. మళ్లీ చప్పుడు..

"ఎవరదీ?" మరింత గట్టిగా, నోటిని తలుపుకి దగ్గరగా పెట్టి అరిచింది.

"నేను.... వేణుని..." జవాబు అలవోకగా వినవచ్చింది.

'వేణు ?' ఆశ్చర్యపోయిందామె.

'ఇంత రాత్రివేళ. . ఈ వానలో . . తన గదికి వేణు ?! ఎందుకొచ్చాడు ?'

మళ్ళీ చప్పుడు. నెమ్మదిగా తలుపులు తెరిచింది. ఈదురుగాలి, వానజల్లు విసురుగా గదిలోకి వచ్చాయి. వాటి వెనకే వేణు కూడా అడుగుపెట్టి, తలుపులు దగ్గరకు వేశాడు. ఆమెవైపు తిరిగి అపాలజిటిగ్గా చూశాడు.

"నేను ... సూర్యం వాళ్ళింటికి వెళ్ళి .. నోట్సు రాసుకుని వస్తున్నాను.

"బయల్దేరేముందు ఆకాశం మామూలుగానే వుంది. తీరా ఓ మైలు దూరం నడిచేసరికి....ఈ వాన ! అకస్మాత్తుగా మొదలయింది. చినుకులే కదా, గబగబ నడుద్దామనుకున్నాను. లేదా, ఏ రిక్షానో ఎక్కుదామనుకున్నాను. ఏదీ దొరకలేదు.

ఈ వానలో ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు.

దారిలో కనపడింది నీ గది. నీ కభ్యంతరం లేకపోతే . వాన తగ్గేదాకా కాస్త ఆగుదామని.. "

తడబడతూ వివరించి ఆగిపోయాడు వేణు. మౌనంగా వింటూనే అతడి మాటల్లోని నిజనిజాల్ని అంచనా వేస్తోంది లీల.

గత మూడేళ్ళుగా వేణుని తనెరుగును. మూడేళ్ళ క్రితం ఫస్టియర్లో అయిన పరిచయం యీ మూడేళ్ళలోనూ స్నేహంగా మారి, ప్రేమగా స్థిరపడింది. అయితే చదువులు పూర్తయి, ఎవరి కాళ్ళమీద వాళ్ళు నిలబడితే తప్ప పెళ్ళి విషయం మాట్లాడుకోదల్చుకోలేదు వాళ్ళు. అందుకే ప్రేమ ప్రేమగా పెరుగుతున్నా పరిచయం స్నేహాన్ని దాటి ఎదగలేదు.

'మూడేళ్ళుగా ఏనాడూ హద్దుదాటి ఎరగని వేణు.... ఈ రాత్రి వేళ హఠాత్తుగా యిలా....

'నిజమేనా అతడు చెబుతోంది ?'

నిజమేనంటున్నాయి అతని చేతి రుమాల్లోంచి తొంగిచూస్తున్న నోట్సులు. నిజమేనంటున్నాయి అతడి నోట్లోంచి తడబడుతూ వచ్చిన మాటలు. నిజమే నమ్మమంటున్నాయి అతడి కళ్ళు చూస్తున్న దీనమైన చూపులు.

లీల కదిలింది.

"తడిసిపోయివున్నావ్. ముందు తల తుడుచుకో" అంది పొడిగా.

అతను తలుపు దగ్గర్నుంచి రెండడుగులు ముందుకు వేశాడు. గాలి విసురుకి తలుపులు తటాలున తెరుచుకున్నాయి. అతను వెనక్కి తిరిగి, గడియ పెట్టబోతూ ఆమెవైపు భయంగా చూశాడు.

"గడియపెట్టు వేణూ ! వానజల్లు గదిని తడుపుతోంది" అంది లీల. అతను గడియపెట్టేసి గదిలో ఓ పక్కగా వున్న బట్టల స్టాండ్ దగ్గరికి నడిచాడు.

స్టాండ్‌మీదున్న టవల్ అందుకని

తల, కాళ్ళు, చేతులు తుడుచుకున్నాడు. టవల్ స్టాండ్‌మీద వేశాడు.

"బట్టలు గూడా బాగా తడిశాయి. అవి తీసి ఆరేసి, ఈ లుంగీ కట్టుకో. మా అన్నయ్య వచ్చినప్పుడల్లా అవసరం వస్తుందని ఇక్కడే వుంచేశాడు." అందామె, పెట్టెలోంచి లుంగీ, బనీను తీసి టేబుల్‌మీద పెడుతూ.

"ఎందుకు? వద్దు. మరో పావుగంటో, అరగంటో చూసి, వెళ్ళిపోతాను." మొహమాటంగానూ, కంగారుగానూ అన్నాడు వేణు.

"ఫర్వాలేదు. ఫాన్ పెడితే అర గంటలోనైనా కాస్త ఆరతాయ్. అంత దాకా తడిబట్టల్లోవుంటే జలుబు చేస్తుంది" అంది లీల.

అతను లుంగీ, బనీన్లనీ టేబిల్‌మీంచి అందుకున్నాడు. ఆమె వంటకోసం వున్న లోపలి గదిలోకి వెళ్ళి, మిగిలున్న పాలు వెచ్చబెట్టసాగింది. అతను బట్టలు పిండి, ఆరేసి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

లోపల్నించి గ్లాసులో వేడివేడి పాలు తీసుకొచ్చి, అందించిందామె.

"ఎందుకిప్పుడు అనవసర శ్రమ...."

"తప్పేముందీ? వానలో తడి సొచ్చావ్. వేడిగా కాసిని మిరియాలపాలు తాగటం వంటికి మంచిది." నవ్వింది లీల.

వేణు గ్లాసు అందుకున్నాడు. మిరియాల పాలు ఊదుకుంటూ తాగాడు. గ్లాసు పక్కన పెట్టి,

"ఏమిటి చదూతున్నావ్?" అంటూ బల్లమీదున్న పుస్తకాన్ని చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. అది కెమిస్ట్రీ టెక్స్టుబుక్.

"ఆరె, నేనూ కెమిస్ట్రీ నోట్స్ కోసమే సూర్యం గదికి వెళ్ళింది," అన్నాడు. "చివరి ఛాప్టర్ల మీద మంచి నోట్స్ ప్రిపేర్ చేశాడతను. ఆ నోట్స్ పూర్తిగా రాసుకోందే కదలబుద్ధి కాలేదు. టైం కూడా తెలియలేదు. సూర్యం అన్న కూడా అన్నాడు 'పోనీ, ఈ రాత్రి కిక్కడే పడుకోరాదా' అని. పడుకుండి పోయినా బాగుండేది. ఫర్లేదు, ఏ రిక్షానో ఎక్కి వెళ్తానని బయల్దేరాను అనవస రంగా... "

"ఫర్లేదులే వేణూ, ఎందుకన్నిసార్లు బాధపడతావ్? నువ్వు చేసిందాంట్లో తప్పేముంది? వెళ్ళిపోదామనుకున్నావ్. వానవల్ల వీలుకాలేదు. అంతేగా!" అంది సానుభూతిగా లీల.

కృతజ్ఞతగా ఆమెవైపు చూశాడు వేణు.

ఆ తర్వాత వాళ్ళ సంభాషణ రానున్న పరీక్షల మీదికీ, సబ్జక్టుల మీదికీ మళ్ళింది.

అరగంట గడిచినా వాన తగ్గలేదు. కిటికీ తెరిచి చూశాడు వేణు. తగ్గే సూచనలూ కనిపించలేదు.

"పోనీ... ఈ రాత్రికి... ఇక్కడే పడుకో." నెమ్మదిగా అంది లీల. తల విదిలించాడు వేణు, "ఛీ....అనవసరంగా నిన్ను ఇబ్బంది పాలు చేస్తున్నాను.

అలాగే తడుస్తూ వెళ్ళినా, ఈ పాటికి నా గదికి చేరుకునేవాణ్ణి."

లీల జవాబేం యివ్వలేదు. అలాగే కూర్చుంది మంచమ్మీద. మాటయితే అనేసింది గానీ ఆమె మనసు మాత్రం మనసులో లేదు.

'ఆ మాట అనక తప్పదు. ఎలాగూ యింత రాత్రి.... ఈ వానలో....అతను వెళ్ళలేదు. వెళ్ళమని తనూ అనలేదు.

అలాటిది, అతను నోరు తెరిచి అడిగే కన్న, ముందుగా తనే వుండిపొమ్మనటమే మర్యాదగా వుండదూ!

అందుకే వుండిపొమ్మంది గానీ— యిప్పుడెంత భయంగా వుంది!

పరాయి మగాడితో .. పెళ్ళికానంత వరకూ ఎంత ప్రేమికుడైనా పరాయి వాడేగా... అతనితో ఈ రాత్రంతా ఈ గదిలో ఎలా గడపటం? రేపెవరికయినా తెలిస్తే ఎంత అసహ్యంగా వుంటుంది!... ఎవరేమంటారో!'

వేణు కూడా ఆలోచిస్తున్నాడు.

'ఇక్కడే పడుకోవటమా! ఇంత కన్న ఆ సూర్యం గదిలోనే వుండిపోతే ఎంత బాగుండేది! ఛీ . తొందరపడి ఎలాటి డెలికేట్ సిచుయేషన్లో పడ్డాడు తను!

'వుండిపొమ్మని అనటమైతే అన్నది గానీ, లీల మాత్రం మనసులో చిరాకు పడుతూ వుండదూ?

'కానియ్.. తప్పేదేముంది? మా పవిత్రత మా మనసులకి తెలుసు. అంతే! అంతకన్న ఎవరికి జడిసి మాత్రం యిప్పుడు చేసేదేముంది?'

"క్షమించు లీలా! అనుకోకుండా నిన్ను ఇబ్బందికి గురిచేశాను." అన్నాడు చివరికి గొంతు పెగుల్చుకుని.

"ఫర్లేదులే. చాలా రాత్రయింది. ఇక పడుకో." అంది లీల మంచంమీంచి లేచి నిలబడుతూ.

"మరి నువ్వు?"

"నేను లోపల వంటగదిలో పడుకుంటాను."

"అక్కడా! ఫాన్ లేకుండా.... దోమలతో. "

"ఏం ఫర్లేదు. ఒక్క రాత్రికేగా...."

అతను మౌనంగా మంచంమీది దుప్పటి, దిండు తీసి టేబిల్ మీద వుంచాడు. ఆమె వంటింట్లో చాప పరుచుకున్నాక వచ్చి వాటిని అందుకుంది.

వంటగదిలోకి వెళ్ళబోతూ ఆగి,

"గుడ్ నైట్" అంది.

"గుడ్‌నైట్" జవాబిచ్చాడు వేణు. ఆమె నిష్క్రమించింది. తలుపులు దగ్గరగా మూతలుపడ్డాయి.

ఒక్కసారి మనసు ఉగ్గబట్టి, ఊపిరి బిగబట్టి విన్నాడు వేణు- ఆ తలుపుల గడియపడ్డ చప్పుడు.

మనసు చివుక్కుమంది.

'గడియ.. వేసుకోవాలా? తన మీదున్న నమ్మకం అంతేనా?'

మళ్ళీ అతనికే అనిపించింది.

'ఆమె జాగ్రత్త ఆమెది. పెళ్ళికాని పిల్ల.... జాగ్రత్తలో వుండటంలో తప్పు లేదుగా!'

మనసుకి సర్దిచెప్పుకుంటూ మంచం మీద నడుంవాల్చాడు.

ఆ రాత్రంతా ఆ యిద్దర్లో ఎవరికీ సరిగ్గా నిద్రపట్టలేదు.

'ఎప్పుడెప్పుడు తెల్లవారుతుందా.... ఎప్పుడెప్పుడు ఈ పరిస్థితి ముగుస్తుందా' అనుకుంటూనే పక్కలమీద దొర్లారు తెల్లవారే వేళదాకా!

(మరో ఆరు నెలల తర్వాత.... వాళ్ళిద్దరూ పెళ్ళిపీటల మీదకు వెళ్ళి, నలుగురిలో ఒకటయ్యేదాకా, ఆమెలో ఆ రాత్రిని గురించిన బెదురు అలాగే వుండిపోయింది.)

2

నిన్నటి ప్రేమ :

'ఛీ . ఛీ... వెధవ వాన' విసుక్కున్నాడు వేణు. వానొస్తుందని ఊహించలేక సైకిలుమీద సినిమాకి వచ్చినందుకు తిట్టుకున్నాడు. చైను పడిపోయిన సైకిల్ని మరింత తిట్టుకున్నాడు. సైకిలు దిగి, ఆ చీకటిలోంచి దగ్గర్లో వున్న వో లైటుస్తంభంవైపు సైకిల్‌తోసహా నడిచాడు. సైకిలుకి స్టాండ్ వేసి, చుట్టు పక్కల వెతికి, గట్టిగా వున్న ఓ కర్ర ముక్క సంపాదించాడు. అయిదు నిమిషాలు తంటాలుపడి చైను వేశాడు. సైకిలెక్కి మళ్ళీ ముందుకి సాగాడు.

వాన చినుకులు సూదిములుకుల్లా మొహమ్మీద సూదులు గుచ్చుతున్నాయి. గాలివాటుకి సైకిల్ ముందుకు నడవటానికి మొరాయిస్తోంది. అలాగే

ఈడుస్తూ తోసుక్కుంటూ మెయిన్‌రోడ్డు దాటి, ముందున్న మలుపు తిరిగాడు.

"ఇంకా రెండుమైళ్ళు ఛ " చవకగా దొరికిందని వూరిబయట రూం తీసుకున్నందుకు తనని తనే తిట్టుకున్నాడు.

అయిదు నిమిషాల్లో రెండో మలుపు తిరిగాక, ఆ యిల్లు చూసేసరికి గుర్తుకు వచ్చింది లీల. సైకిల్ అకస్మాత్తుగా ఆగిపోయింది. ఆలోచనలు చురుగ్గా నడిచాయి.

'తప్పేముంది. అవసరంలో వున్నాను. అవకాశం వుంది. కనుక అడిగితే సరి. తొందరపడనంతవరకూ ఏదీ తప్పు కాదు. తామిద్దరూ పరాయివాళ్లూ కాదు.'

ఆలోచనల్ని సమర్థించుకుంటూ, వెళ్ళి ఆ గదితలుపు తట్టాడు. కొద్ది క్షణాల తర్వాత కిటికీ రెక్క తెరుచుకుంది.

"ఎవరు?" చీకట్లో అతను సరిగ్గా కనపట్టంలేదు.

"నేను " అంటూ కిటికీ వెలుగులోకి వచ్చాడు.

"నువ్వా " ఆమె చప్పున కిటికీ వెనక మాయమై, తలుపు తీసి ప్రత్యక్షమైంది. అతను సైకిల్ని వీధి అరుగు మీద వుంచి, తాళంవేసి, గదిలోకి నడిచాడు. తలుపులు మూసేశాడు.

"ఏమిటింత వానలో? ఎక్కణ్ణించి?" అడిగింది లీల.

"షష్టోకి వెళ్ళాను. వెధవ సినిమా మధ్యలో కరంటు పోయి అరగంట ఆగిపోయింది. వదిలేసరికి పదిన్నర యింది. అక్కడినించీ అనుకోకుండా యీ వర్షం

ఇహ ఈ పదకొండు గంటల వేళ, యీ వాన, రొచ్చులో ఊరిబయటిదాకా వెళ్ళలేననిపించి "

"ముందు తల తుడుచుకో. మట్టిబుర్రగానీ అయితే మొక్కలు మొలుస్తాయ్." నవ్వింది లీల.

"పోన్లే మట్టిబుర్ర కాదేమోనన్న అనుమానం కూడా వుంది కదా!" అంటూ ఆమె చేతిలోని టవలూ, నూలు చీరా అందుకున్నాడు. "నా గదిలో లుంగీలు లేవు" అంది లీల నవ్వుతూనే.

"బొత్తిగా పాతకాలం మనిషివి మరి!" వెక్కిరిస్తూ, తల తుడుచుకునేందుకు ఉపక్రమించాడు వేణు

"ఇలా వచ్చి నిన్నేమయినా ఇబ్బంది పెట్టెయ్యటం లేదు కదా!"

"అలాంటి అనుమానం వున్నవాడివి అసలు రాకుండానే వుండాలిసింది."

చిన్నబుచ్చుకున్నాడు వేణు.

"లేకపోతే ఏమిటా మాటలు? అర్ధ రాత్రి, వానలో తడుసుకుంటూ వచ్చిన వాడిని-నా కిబ్బంది అవుతుందబ్బాయ్, వెళ్ళిపొమ్మని అంటా ననుకున్నావా?"

అతను తృప్తిగా వూపిరి పీల్చుకున్నాడు

"అంతే ఎవరొచ్చి ఆతిధ్య మడిగినా అంతేనా ?" కొంటెగా అన్నాడు.

"ఎవడికన్నా అర్ధరాత్రి నా గది తలుపులు తట్టేందుకు ఎంత ధైర్యం ?" ఆమె నవ్వుతూ అంటించింది

అతను టవల్‌తో వొళ్ళు తుడుచుకుని, చీరెని లుంగీచేసి కట్టుకుని, గదిలోనే వో మూలవున్న దండెంమీద తడి ఫాంటు, షర్టు ఆరేసి వెనక్కి తిరిగే వేళ్టికి ఆమె వేడివేడిగా హార్లిక్స్ తేవటం అయింది.

"నా ఒక్కడికేనా?నువ్వూ తాగు "

"అలా అంటావనీ, అల్లరి చేస్తావనీ తెల్సు. అందుకే, ఇదిగో, రెండో గ్లాసు కూడా కలిపాను." ఆమె అల్లరిగా నవ్వింది

ఇద్దరూ ఎదురెదురుగా కూర్చున్నారు—ఆమె మంచమ్మీదా, అతను గాద్రెజ్ కుర్చీలోనూ. హార్లిక్స్ పూర్తయింది.

"ఇంతక సంగతేమిటి ?" అతని కంఠంలో కొంటెదనం.

"నాకేం కొరత ? నా మంచం నాకు వుండనే వుంది. నీ సంగతే "

"నాకేం కొరత ? మంచానికి రెండో చివర్న నేను."

"పాపం—చాలా ఆశే వుంది. అదేం కుదర్దు. కింద చాపా, దుప్పటీ వేస్తున్నాను. పడుకో బుద్ధిగా."

"చాపా, దుప్పటీ—అడవాళ్ళ అలవాట్లు మగాళ్ళకి కాదు."

"షటప్. అల్లరిమాటలు మనదగ్గర కుదరవ్."

"అలాగేం " అంటూ అతను హఠాత్తుగా లేచాడు. మెరుపులా ఆమె మీదికి వంగాడు.

"ఏమ్ ఏమిటీ పని ?" ఆమె చిరుకోపంగా పెదాలు తుడుచుకుంటూ అంది.

"నువ్వేగా షట్ అప్ అన్నావు "

"వేణూ ! టూమచ్ చేస్తున్నావ్. నా కిలాటివి గిట్టవని ఎన్నోసార్లు చెప్పాను. మనం యింకా కొన్నాళ్ళదాకా మన పరిధుల్లో వుండక తప్పదన్నానా ?" ఆమె సీరియస్‌గా అంది.

వేణు మౌనంగా లేచి నిలబడ్డాడు. మూలనున్న చాప అందుకుని ఓపక్కగా పరిచాడు. మంచంమీద కాళ్ళవారీగా వున్న దుప్పటీ, తలగట్టవున్న రెండో దిండు తీసి చాపమీద పడేశాడు. చటుక్కున లైట్ తీసేసి, నైట్‌లాంప్ స్విచ్ నొక్కాడు.

ఆ తర్వాత చాపమీద దుప్పటి పరుచుకుని, వెల్లకిలా పడుకున్నాడు. రెండు చేతులూ వెనక్కి మడిచి, తల క్రింద, దిండుమీద పెట్టుకున్నాడు.

అప్పటిదాకా అలాగే నిశ్శబ్దంగా కూర్చుంది ఆమె. అతను పడుకున్నాక అంది.

"ఇదేనా పద్ధతి ?"

" "

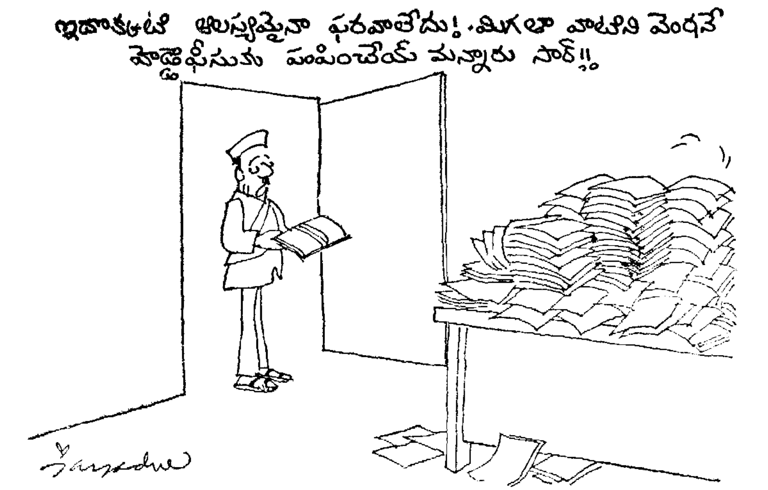

"నేనన్న మాటలకి అర్థం యిదేనా?"

"..........."

"నవ్వుతాలకి అన్న మాటల్ని సీరియస్‌గా తీసుకోవటమేనా? నేను చాపమీద పడుకుని, నీకు మంచం ఇచ్చే పాటి కొంచెం సంస్కారం కూడా నాకు లేదనుకున్నావా?"

"..........."

"మాట్లాడు వేణూ! అంత కోపం ఎందుకు నీకు? నేనేం తప్పు మాట్లాడానని?"

అప్పటికీ లీలకి అతడి మౌనమే మిగిలింది. ఆమె నిస్సత్తువగా మంచం మీద వాలిపోయింది.

అనుకోకుండా అద్భుతం జరిగినట్టు అర్ధరాత్రి, వానవేళ అతను ప్రత్యక్షమయ్యాడు. ఎంతో సంతోషంగా గడప వలసిన రాత్రి హఠాత్తుగా తమ మధ్య ఈ కోపం—పట్టుదలా ఎందుకు చోటు చేసుకున్నాయి?

తప్పు తనదేనా? ఎంతో నిగ్రహంగా, మర్యాదగా ప్రవర్తించే వేణుని పరిధిలో వుండమని హెచ్చరించటం తన తొందరపాటేనా?

ఒంటరిగా వున్న ఆడపిల్ల తను. ఎంత అయినవాడైనా, మనసైనవాడైనా, చట్టరీత్యా తనవాడు కాని అతడిని ఆ పాటి హెచ్చరించటమూ తప్పేనా?

ఆలోచనల వేడికి ఆమె గుండెలోని కన్నీళ్ళు కరిగి, కనుకొలకుల్లో చేరి, నెమ్మదిగా చెంపలమీదుగా జారి, దిండు మీద పడి ఇంకిపోతున్నాయి.

వేణు మనసులోనూ ఆలోచనలు.

'ఆమెకి ఎందుకంత భయం? ఇన్నాళ్ళ సాన్నిహిత్యంలోనూ తను ఏనాడైనా ఆమెపై చనువు తీసు

కున్నాడా? తన ప్రవర్తనలో ఎప్పుడయినా తొందర కనబర్చాడా? అయినా ఆమెకి తనపై నమ్మకం లేకపోవటం న్యాయమా?

అసలు తనిలా అర్ధరాత్రివేళ ఆమె గదికి రావటంలోనే తప్పు చేశాడా?

తమ ప్రేమ యింకా పెళ్ళిమాటల దాకా రాలేదు.

నిజమే.

అయితే, పెళ్ళి చేసుకుంటే తప్ప ప్రేమికుల మధ్య చనువుండకూడదా? ముక్కూ, మొహాలెరగని జంటలమధ్య పెళ్ళి కలిగించేపాటి అధికారం, ఏళ్ళ తరబడి ఒకరి నొకరు అర్థంచేసుకుని, మనసులిచ్చి పుచ్చుకున్న ప్రేమికులకి వుండకూడదా?'

కళ్ళు మూసుకుని ఆలోచిస్తున్నాడు వేణు.

లీలలో ఆవేశం చల్లారి, కన్నీళ్ళు ఆగిపోయాక మనసు ఆ కన్నీళ్ళకి తడిసి, మెత్తబడ్డాక, ఆమె ఆలోచనలు మరోదారిన పయనించాయి.

'పాపం! క్రింద పడుకున్నాడు' అనుకుంటూ తల తిప్పి వేణువైపు చూసింది.

అప్పటికి వేణులోని ఆలోచనలూ మరో రూపు దాల్చాయి.

'లీల తప్పు మాత్రం ఏముంది? ఆడపిల్ల .... పవిత్రతే ప్రాణమనే నమ్మకం వేళ్ళుపాతుకున్న సమాజంలో పెరుగుతోంది.

తనని తొందరపడవద్దని హెచ్చరించటంలో ఆమె ముందు జాగ్రత్తే తప్ప తప్పు ఏముంది?'

ఆలోచనలు కదులుతుండగానే చాప మీద, తనపక్కనే ఏదో అలికిడయినట్లయింది. కళ్ళు తెరవబోయాడు. అంతలోనే కళ్ళపై సులివెచ్చగా పెదిమల మెత్తదనం. నుదుటిమీద దీర్ఘమైన శ్వాస తాకింది. చటుక్కున కళ్ళు తెరిచిన వేణు మొహంమీదే మొహం పెట్టి లీల.

ఇద్దరి మధ్యా వున్న కోపం ఒక్కసారిగా ఎగిరిపోయినట్లయింది.

'లీలా ....' అంటూ రెండు చేతుల్నీ తలకిందినించి లాక్కుని ఆమె వీపు చుట్టూ పెనవేశాడు వేణు.

'వేణూ .... మై డార్లింగ్ ....' అంటూ అతడిమీదికి ఒరిగిపోయింది లీల.

అతని బనీను లేని ఛాతీమీద ఆమె గుండెలు మెత్తగా హత్తుకుపోయాయి. మోకాళ్ళపై కూర్చున్న ఆమెని వెనక్కి జరిపి, మీదకి లాక్కున్నాడు వేణు. మరి మాట్లాడే వీలులేకుండా ఇద్దరి పెదాలూ అతుక్కుపోయాయి. అతని చేతులు ఆమె బ్లౌజ్ బటన్లమీద తారట్లాడుతున్నాయి.

* * *

తెలతెలవారుతుండగా మెళకువొచ్చిన లీల ఉలిక్కిపడి లేచి తనని తను చూసుకుంది. దూరంగా గుట్టలా

పడివున్న చీరె, దాని పక్కనే జాకెట్. తనని చుట్టేసి అతని చేతులు.

నెమ్మదిగా చేతుల్ని తప్పించి లేచి కూర్చుంది లీల.

'ఏం జరిగింది రాత్రి?'

ఆమె కదలికకి మెలుకు వొచ్చిన వేణు కళ్ళు తెరిచాడు. ఎదురుగా అర్ధ నగ్నంగా లీల. మళ్ళీ ఆమెని మీదికి లాక్కోబోయాడు.

"వేణూ....నన్నన్యాయం చెయ్యవు కదూ...."

లీల గొంతులో అపనమ్మకంతో పాటుగా సుడులు తిరుగుతున్న కన్నీళ్లు!

"లీలా....డార్లింగ్....ప్లీజ్.... బాధ పడకు. నీ బాధతో అందమైన మన ఆనందపు టనుభూతిలో అపశృతి పలికించకు. ఇప్పుడు తప్పేంజరగలేదు. మనం ఎప్పటికైనా భార్యాభర్తలమే!" అంటూ ఆమెని మరింత గట్టిగా హత్తుకున్నాడు వేణు.

ఆమె బేలగా అతడికి అతుక్కుపోయింది.

(మరో ఆరు నెలల తరవాత.... వారిద్దరూ పెళ్ళిపీటల మీదికి వెళ్ళి, నలుగురిలో ఒకటయ్యేదాకా ఆమెలోని భయమూ, బేలతనమూ అలాగే వుండిపోయాయి)

3

నేటి ప్రేమ :

బార్లోంచి బయటకు వచ్చాడు వేణు. టపటపమంటూ హేట్ మీద పడసాగాయి చినుకులు. 'డర్టీ వెదర్' తిట్టుకున్నాడు. రెయిన్‌కోట్ వొళ్ళంతా కప్పివున్నా, కడుపులోకి వెచ్చగా దిగిన ద్రవం వున్నా అతగాడు ఒక్కసారి చలిగాలికి వణికాడు.

నెమ్మదిగా కదిలి, స్కూటర్ దగ్గరకు నడిచాడు. చలికి, నీళ్లకి తడిసిన స్కూటర్ స్టార్ట్‌కానని మొరాయించింది. సహనం పరీక్షకి వచ్చేసరికి ఇంగ్లీషు కల్చర్ని కాసేపు మర్చిపోయి, 'దీనమ్మ....' అని అచ్చ తెలుగులో తిట్టుకున్నాడు. మరి నాలుగు కిక్కులిచ్చేక, ఓ మూలుగు మూలిగి కదిలింది వాహనం.

'ఎలా ? ఇప్పుడేం చెయ్యాలి ?'

చలి, గాలి, వాన.... వాతావరణం 'అనువు' కుదిర్తే మత్తుగా, గమ్మత్తుగా గడిచిపోయేలా వుంది. కానీ, అనువుగా లేని ఈపూట మాత్రం చిరాగ్గా వుంది. స్కూటర్ రోడ్డుమీద దొర్లిపోతోంది. ఆలోచనలు బుర్రలో దొర్లుతున్నాయి. సడెన్‌గా రోడ్డుమీద ఓ గుంటలోకి దొర్లింది చక్రం. ఎగిరిపడి, మళ్ళీ ముందుకు దూసుకుంది స్కూటర్. వేణు బుర్రలోనూ ఆలోచన్లు ఒక్కసారి ఎగిరిపడి కొత్తమలుపు తీసుకున్నాయి.

'కరక్ట్. ఎ గుడ్ ఐడియా' అనుకున్నాడు, స్కూటర్ గేరు మారుస్తూ.

'అర్ధరాత్రి వచ్చానని ఏమైనా అనుకుంటుందా? .... నాన్సెన్స్ .... అంత

పాత చింతకాయ పచ్చడి కాదులే. లెటజ్ సీ. అయినా, ఆ మాత్రం చనువు లేదా తమ ఇన్నాళ్ళ పరిచయానికి ?'

ఆలోచనల్లోనే స్కూటర్ ఆ యింటి ముందాగింది. నెమ్మదిగా స్కూటర్ని గోడ దగ్గరకు నడిపి, సన్ షేడ్ కింద స్టాండ్ వేశాడు. ముఖంమీద పడ్డ నీటి చినుకుల్ని ఎడంచేత్తో తుడుచుకుంటూ వెళ్లి తలుపుతట్టాడు.

తలుపు తెరుచుకుంది. హేట్ తీసి చేత్తో పట్టుకుని, లోపలికి అడుగుపెట్టాడు వేణు.

"వేణూ !.... యూ.... ఇన్ ది లేట్ నైట్.... సర్ప్రైజింగ్ ...." అంది లీల, తలుపులు మూస్తూ.

"యస్.... సర్ప్రైజింగే ! ఈ రాత్రి వేళ.... ఈ వానలో నా గదిలో నే నొంటరిగా.... తోడెవరూ లేకుండా.... వుండలేక, రూమ్‌కి వెళ్దామని బయల్దేరిన వాడినే, మధ్యలో నీ గది కనిపించి, 'నీ లీలని వంటరిగా ఈ చలిలో.... చీకటిలో ....వదిలేసి పోతావా ?' అని నిలదీసే సరికి, నువ్వూ వంటరిగానే వుంటావని గుర్తొచ్చింది. పోన్లే, కంపెనీ యేనా యిద్దామని...."

"యూ నాటీ...." అంది లీల కోపం ప్రదర్శిస్తూ.

"యస్ మై స్వీటీ" అంటూ గట్టిగా నవ్వాడు వేణు. అనక నీళ్ళోడుతున్న రెయిన్‌కోట్ విప్పి హేంగర్ చివర్న తగిలించేశాడు. అక్కడే వున్న మంచం మీద కూలబడ్డాడు.

"అబ్బ, ఫాన్ ఆఫ్ చెయ్యరాదూ ?" అన్నాడు.

"ఫాన్ ఆపితే దోమలు...."

"వాట్ దోమల్ ? మస్కిట్వోటో కాయిల్ వెలిగించమని ఎన్నిసార్లు చెప్పాను ?" అని నవ్వుతూ, జేబులోంచి పాకెట్ తీసి ఓ సిగరెట్ వెలిగించాడు. గట్టిగా వో దమ్ము పీల్చి, 'అమ్మయ్య' అన్నాడు.

"వేడిగా ఏదైనా తీసుకుంటావా ?" అడిగింది లీల.

"అంటే ?" కొంటెగా అడిగాడు. "యూ మీన్ కిస్ ఆర్ కౌగిలీ ?"

"ఛీ....పాడు మాటలు. ఏమిటివాళ మరీ శృతిమించుతున్నావ్ ?"

"శృతి మించటం లేదు. శృతి చేస్తున్నాను. ఇన్నాళ్ళ మూగవీణని ఈనాడైనా పలికిద్దామని."

"ఊఁ....కవిత్వం కూడా వస్తోందే!"

"యస్, వచన కవిత్వం. బావుందా?"

"నాకు బావుంది గానీ....యింకెవ్వరికీ వినిపించకు. పాపం, చస్తారు !"

"ఎవరికో ఎందుకు వినిపిస్తాను ? నా గానం, నా కవితా నీకోసం !"

నవ్విందామె. "కాఫీ తీసుకుంటావా?"

"నో...నీ కభ్యంతరం లేకపోతే..." జేబులోంచి బాటిల్ తీసి, "ఇది తీసుకుంటాను" అన్నాడు.

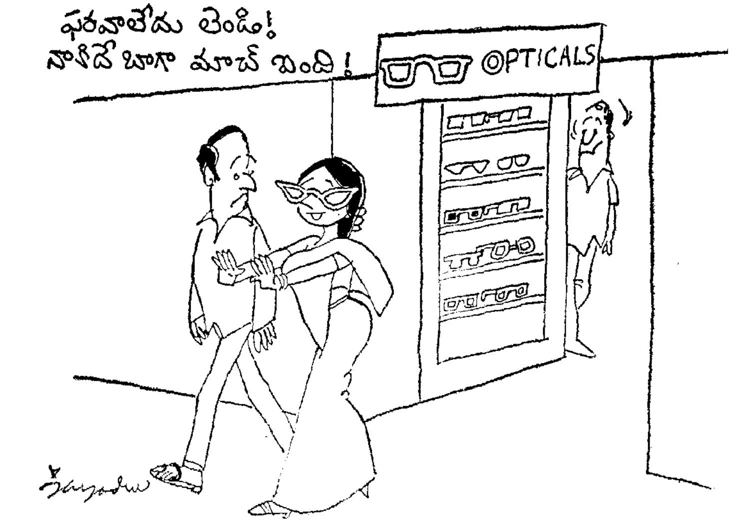

"వేణూ...." లీల కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో పెద్దవయ్యాయి, "ఏమిటిది? అప్పుడప్పుడు తాగుతావనే అనుకుంటున్నాను గానీ, ఏమిటిలా డైరెక్టుగా నా గదికే తీసుకొచ్చేశావ్?"

"సారీ, నీ గదికని తీసుకురాలేదు. నా గదికే తీసుకువెళ్దామని బయల్దేరాను. చెప్పాను గా, మధ్య దారిలో మతి చెదిరి...."

ఆమె మాట్లాడలేదు. అతను షెల్ఫ్ లోంచి గ్లాసు అందుకున్నాడు. అందులోకి విస్కీ వంచుకుని, కూజాలో నీళ్లు కొద్దిగా వొంపుకుని సిప్ చేశాడు.

"ఊఁ.... చెప్పు. ఏమిటి కబుర్లు?"

"అర్ధరాత్రి .... ఆడపిల్లతో ఏముంటాయ్ కబుర్లు?" అంది లీల కొంచెం కోపంగా.

"కరక్ట్. అర్ధరాత్రి ఆడపిల్లతో కబుర్లేమిటి నా పిచ్చి కాకపోతే...." కొంటెగా ఆమె మాటల్ని స్వీకరించి, నవ్వాడు వేణు.

"ఏయ్! బీ ఇన్ లిమిట్స్...."

"లిమిట్స్?? ఏ విషయంలో? మందు విషయంలో లిమిట్స్ దాటినా నాకేం కాదు. ఇక నీ విషయంలో.... మన యిద్దరి మధ్య వున్న చనువుకి అసలు లిమిట్సే లేవు!" గట్టిగా నవ్వాడు వేణు.

"అలాగే! అసల్నీకు చనువివ్వటం నాదే బుద్ధితక్కువ."

"అవును. ఒట్టి చనువే యివ్వటం బుద్ధితక్కువే!"

"నీతో అసలు మాట్లాడను బాబూ, ప్రతిమాటకీ రెండర్థాలు తీస్తావ్!"

"అవును మాట్లాడొద్దు. వట్టి మాటలు కట్టిపెట్టోయ్ అన్నాడు కదా ఆయనెవరో! వాటివల్ల ప్రయోజనం వుండదు-చేతలు ముఖ్యం."

"..............."

సగం గ్లాసు పూర్తికాగానే వేణు లేచి, ఆమె దగ్గరగా నడిచాడు.

"లీలా, ప్లీజ్....గివ్ మి కంపెనీ!" అంటూ గ్లాసుని ఆమె నోటిదగ్గర పెట్టాడు.

"ఛీ....ఛీ...." అంటూ దూరంగా తోసేసింది లీల.

అతను వదల్లేదు.

"ఇదేనా అర్ధరాత్రి అతిథికి మర్యాద? ప్లీజ్....కొంచెం తీసుకుంటే తప్పేమిటి? జస్ట్ ఫర్ కంపెనీ సేక్...."

ఎడంచెయ్యి భుజం మీదుగా వేసి గట్టిగా పట్టుకుని, కుడిచేత్తో గ్లాసు ఆమె పెదాల దగ్గరికి తెస్తూ మళ్లా అన్నాడు. ఆమె ఏదో అనాలని నోరు తెరిచింది. చటుక్కున ఆమెని వెనక్కి వంచి, గ్లాసులోని ద్రవం ఆమె నోట్లోకి వంపాడు. రెండు గుటకలు అప్రయత్నంగా మింగి, పొలమారగా దగ్గుతూ సరిగ్గా కూర్చుంది లీల. ఆమెని వదిలేసి, నిటారుగా నిలబడ్డాడు అతను.

"వ్రతభంగం అయిపోయిందిగా! ఇహనైనా యీ కొంచెం....ప్లీజ్!"

ఒక్కసారి అతని మొహంలోకి చూసింది లీల.

"మొండి...." అంటూ గ్లాసు అందుకుని నాలుగు గుక్కల్లో ఖాళీ చేసేసింది.

"ఛీ....ఏం బావుందనీ?" అంది మండుతున్న గొంతు చేత్తో రాసుకుంటూ.

"మొదట్లో బావుండదు. అలవాటయితే అదే మధురంగా వుంటుంది."

"నాకు అలవాటు కానూ వద్దు. దాని మాధుర్యం తెలియనూ వద్దులే!" అంది లీల.

వేణు వెనక్కి వెళ్లి మంచం మీద వాలిపోయాడు. ఒక్క నిముషం కాగానే,

"లీలా, కాస్త యీ షూస్ విప్పుతావా?" అన్నాడు.

లీల లేచి అతడి కాళ్లవైపుగా వెళ్లింది. తడిసిన షూ లేసులు ఓ పట్టాన రావటం లేదు. ముందుకు వంగి, గట్టిగా ప్రయత్నించబోయింది. జారిన పైట ఆమె చేతులమీద అడ్డంగా పడింది.

చటుక్కున లేచి లీల రెండు రెక్కలు పుచ్చుకుని, మంచం మీదకు లాక్కున్నాడు వేణు. లీల బిత్తరపోయింది.

"వేణూ! ఏమిటిది?" అంది. ఆమెని మాట్లాడనీయకుండా పెదాలు మూసేశాడు వేణు.

లీల బలవంతంగా వదిలించుకోవాలని పెనుగులాడింది. వేణు బలవంతంగానైనా సరే లొంగదీసుకోవాలనే పట్టుదలలో వున్నాడు. లీలకున్న బలం పెనుగులాటకి చాలలేదు. వేణు బలం అతని

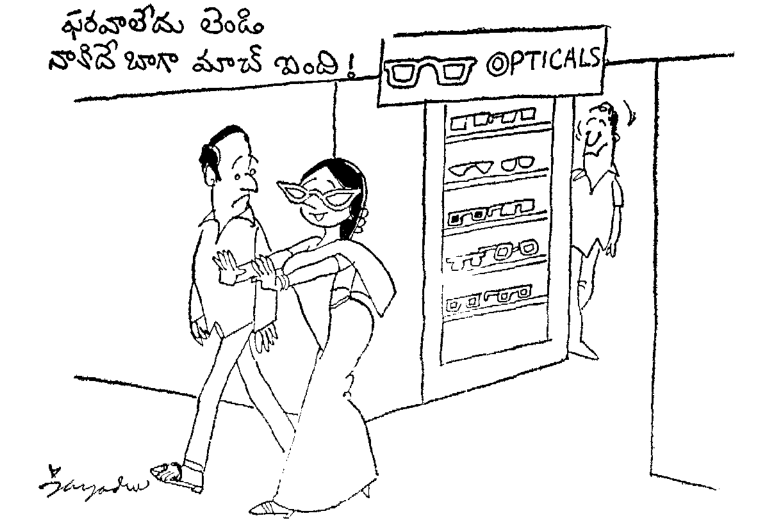

"వేణూ ...." లీల కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో పెద్దవయ్యాయి, "ఏమిటిది? అప్పుడప్పుడు తాగుతావనే అనుకుంటున్నాను గానీ, ఏమిటిలా డైరెక్ట్‌గా నా గదికే తీసుకొచ్చేశావ్?"

"సారీ, నీ గదికని తీసుకురాలేదు. నా గదికే తీసుకువెళ్దామని బయల్దేరాను. చెప్పానుగా, మధ్య దారిలో మతి చెదిరి...."

ఆమె మాట్లాడలేదు. అతను షెల్ఫ్ లోంచి గ్లాసు అందుకున్నాడు. అందులోకి విస్కీ వంచుకుని, జాలో నీళ్ళు కొద్దిగా వొంపుకుని సిప్ చేశాడు.

"ఊఁ.... చెప్పు. ఏమిటి కబుర్లు?"

"అర్ధరాత్రి .... ఆడపిల్లతో ఏముంటాయ్ కబుర్లు?" అంది లీల కొంచెం కోపంగా.

"కరక్ట్. అర్ధరాత్రి ఆడపిల్లతో కబుర్లేమిటి నా పిచ్చి కాకపోతే...." కొంటెగా ఆమె మాటల్ని స్వీకరించి, నవ్వాడు వేణు.

"ఏయ్! బీ ఇన్ లిమిట్స్...."

"లిమిట్స్?? ఏ విషయంలో? మందు విషయంలో లిమిట్స్ దాటినా నాకేం కాదు. ఇక నీ విషయంలో.... మన యిద్దరి మధ్య వున్న చనువుకి అసలు లిమిట్సే లేవు!" గట్టిగా నవ్వాడు వేణు.

"అలాగే! అసల్నీకు చనువివ్వటం నాదే బుద్ధితక్కువ."

"అవును. ఒట్టి చనువే యివ్వటం బుద్ధితక్కువే!"

"నీతో అసలు మాట్లాడను బాబూ, ప్రతిమాటకీ రెండర్థాలు తీస్తావ్!"

"అవును మాట్లాడొద్దు. వట్టి మాటలు కట్టిపెట్టోయ్ అన్నాడు కదా ఆయనెవరో! వాటివల్ల ప్రయోజనం వుండదు-చేతలు ముఖ్యం."

"   "

సగం గ్లాసు పూర్తికాగానే వేణు లేచి, ఆమె దగ్గరగా నడిచాడు.

"లీలా, ప్లీజ్ గివ్ మి కంపెనీ!" అంటూ గ్లాసుని ఆమె నోటిదగ్గర పెట్టాడు.

"ఛీ ఛీ " అంటూ దూరంగా తోసేసింది లీల.

అతను వదల్లేదు.

"ఇదేనా అర్ధరాత్రి అతిథికి మర్యాద? ప్లీజ్ కొంచెం తీసుకుంటే తప్పేమిటి? జస్ట్ ఫర్ కంపెనీ సేక్ "

ఎడంచెయ్యి భుజం మీదుగా వేసి గట్టిగా పట్టుకుని, కుడిచేత్తో గ్లాసు ఆమె పెదాల దగ్గరికి తెస్తూ మళ్లా అన్నాడు. ఆమె ఏదో అనాలని నోరు తెరిచింది. చటుక్కున ఆమెని వెనక్కి వంచి, గ్లాసులోని ద్రవం ఆమె నోట్లోకి వంపాడు. రెండు గుటకలు అప్రయత్నంగా మింగి, పొలమారగా దగ్గుతూ సరిగ్గా కూర్చుంది లీల. ఆమెని వదిలేసి, విటారుగా నిలబడ్డాడు అతను.

"వ్రతభంగం అయిపోయిందిగా! ఇహనైనా యీ కొంచెం ప్లీజ్!"

ఒక్కసారి అతని మొహంలోకి చూసింది లీల.

"మొండి " అంటూ గ్లాసు అందుకుని నాలుగు గుక్కల్లో ఖాళీ చేసేసింది.

"ఛీ ఏం బావుందనీ?" అంది మండుతున్న గొంతు చేత్తో రాసుకుంటూ.

"మొదట్లో బావుండదు. అలవాటయితే అదే మధురంగా వుంటుంది."

"నాకు అలవాటు కానూ వద్దు. దాని మాధుర్యం తెలియనూ వద్దులే!" అంది లీల.

వేణు వెనక్కి వెళ్లి మంచం మీద వాలిపోయాడు. ఒక్క నిముషం కాగానే, "లీలా, కాస్త యీ షూస్ విప్పుతావా?" అన్నాడు.

లీల లేచి అతడి కాళ్లవైపుగా వెళ్లింది. తడిసిన షూ లేసులు ఓ పట్టాన రావటం లేదు. ముందుకు వంగి, గట్టిగా ప్రయత్నించబోయింది. జారిన పైట ఆమె చేతులమీద అడ్డంగా పడింది.

చటుక్కున లేచి లీల రెండు రెక్కలు పుచ్చుకుని, మంచం మీదకు లాక్కున్నాడు వేణు. లీల బిత్తరపోయింది.

"వేణూ! ఏమిటిది?" అంది. ఆమెని మాట్లాడనీయకుండా పెదాలు మూసేశాడు వేణు.

లీల బలవంతంగా వదిలించుకోవాలని పెనుగులాడింది. వేణు బలవంతంగానైనా సరే లొంగదీసుకోవాలనే పట్టుదలలో వున్నాడు. లీలకున్న బలం పెనుగులాటకి చాలలేదు. వేణు బలం అతని

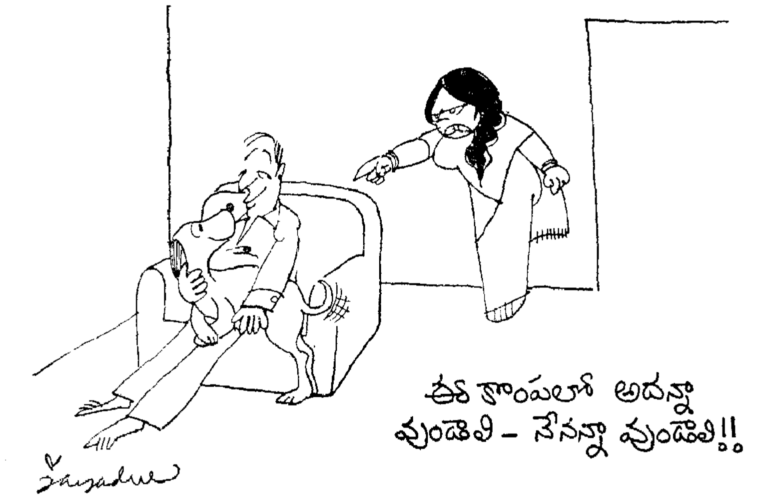

బలవంతపు కోర్కెకి పూర్తిగా సాయ పడింది.

వేణుమీద, భవిష్యత్తుమీద ఎన్నో ఆశలు పెట్టుకున్న లీల అరిచి గోలచేసే ప్రయత్నం చెయ్యలేకపోయింది. ఆమె మనసులో నాలుగో వంతు అతడి కోరిక తోనూ సహకరించింది. ఆ రాత్రి చాలా సేపటికి బలవంతంగా తెల్లవారింది.

* * *

"వేణూ! మన పెళ్లి సంగతి త్వరగా తేల్చుకోవటం మంచిది" అంది లీల మర్నాటి సాయంత్రం అతణ్ణి కలిసి నప్పుడు.

"పెళ్లి ...." వక్రంగా నవ్వాడు వేణు, "మారేజ్ ఈజ్ యెనేక్సిడెంట్. ప్రమాదాలు చెప్పి జరగవ్ కదా! అంచేత పెళ్లిళ్లూ అంతే! ఎప్పుడెవరికి ఎక్కడ రాసిపెట్టి వుందో దేవుడే రాసి పంపుతాట్టగా! చూద్దాం - మనిద్దరికే రాసుంటే అలాగే జరుగుతుందిగా! తొందరెందుకూ, లెటజ్ వెయిట్ అండ్ సీ!" ఆ మాటలనేసి, అతడు అక్కణ్ణించి వెళ్లిపోయాడు.

లీల నిశ్చేష్టురాలై కూచుండిపోయింది కాసేపు. ఆ తరవాత ఆమె నెమ్మదిగా తెలివైన ఆలోచనల్లోకి మళ్లింది.

(మరో మూడు నెలలదాకా తన కొచ్చిన భయం ఏదీ లేదు. ఈలోగా వేణు విషయం స్పష్టంగా తేలుతుంది. ఆనాడు తనకంటూ ప్రత్యేకమయిన భయమేదయినా మిగిల్తే .... అందుకి అధునాతన సమాజంలో ఎన్ని శాస్త్రీయ పరిష్కారాలు లేవూ! అనుకుంది లీల. ఆ నిర్ణయానికి వచ్చేశాకే ఆమెలో మిగిలివున్న భయమూ, బాధా పూర్తిగా తొలిగిపోయాయి!)